

DLAŽOVSKÝ LETÁK

Informační leták pro občany Dlačovska

Vydáno 6. 6. 2020

SLOVO ÚVODEM

Vážení spoluobčané,

Od posledního veřejného zastupitelstva uplynuly necelé tři měsíce a přesto se zdá, jakoby se čas na chvíli zastavil. Zažili jsme dosud nepoznané, dozvěděli jsme se o sobě a ostatních spoustu nového, začli jsme se chovat jinak, opatrněji. Nyní bilancujeme, jestli všechna ta opatření a nařízení byla potřebná a nezbytná a komu pandemie ublížila a komu naopak prospěje. Starostové prostřednictvím Svazu měst a obcí, prostřednictvím Sdružení místních samospráv vyhlásili stávkovou pohotovost proti návrhům vládních změn daňových zákonů, které krátí příjmy obcí o 10 mld Kč.

Již nyní je ale jasné, že jsme se všichni začli chovat jinak. Přemýšlíme komu podat ruku, koho políbit, jestli nás ten či onen člověk nemůže nakazit. Doufejme, že to nebyl něčí úmysl a že se život zase vrátí do normálních kolejí, že se budeme moct zase bez obav setkávat s přáteli a mít se rádi. Děkujeme Vám všem, kteří jste se chovali zodpovědně a neohrožovali sami sebe a své blízké.

ZPRÁVY ZE ZASTUPITELSTVA - co důležitého jsme 5. 6. 2020 projednávali

- nebyl schválen odprodej pozemkových parcel č. 392/1, 380/30, 380/31 a 1/3 pozemkové parcely č. 392/3 v k. ú. Milečice
- byl odsouhlasen prodej cca 40 m² pozemkové parcely č. 57/3 v k. ú. Dlačov
- byl schválen závěrečný účet obce Dlačov za rok 2019 včetně zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření obce Dlačov za rok 2019 „a to bez výhrad“
- byla schválena roční účetní závěrka obce Dlačov za rok 2019
- byl schválen hospodářský výsledek MŠ Dlačov, včetně jeho rozdělení
- byla schválena roční účetní závěrka Mateřské školy Dlačov
- byla schválena účetní závěrka DSO Kdyňsko za rok 2019
- bylo schváleno rozpočtové opatřeními č. 2/2020
- bylo schváleno zařazení území obce do území působnosti Místní akční skupiny Pošumaví, zapsaného spolku na programové období 2021 – 2027, již jsme členy
- nebyla schválena opětovná žádost o příspěvek 3000,- Kč, Lince bezpečí, z.s.
- byl schválen příspěvek 5000,- Kč Oblastní charitě Klatovy na provoz pečovatelské služby v Janovicích nad Úhlavou
- byla schválena zpráva o uplatňování územního plánu Dlačov za uplynulé období 2009 - 2020, včetně pokynů pro změnu č. 3 územního plánu Dlačov, která bude pořizována zkráceným způsobem dle § 55b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění
- bylo schváleno podepsání smlouvy o zřízení věcného břemene - služebnosti č. IV-12-0013931/01 ve věci BP057 Soustov – Kt, pč. 173_20 – NN IV-12-0013931 se společností ČEZ Distribuce a.s.
- byl vyjádřen souhlas s umístěním stavby a schvaluje podepsání smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene č. IE-12-0007576 se společností ČEZ Distribuce a.s.
- byla schválena nová obecně závazná vyhláška č. 1/2020 o místním poplatku ze psů.

Něco z práce úřadu

Práce úřadu se nezastavila ani v této složité době. Bylo podáno celkem 6 žádostí o dotaci, ve výši cca 2 100 000,- Kč:

- hasičské auto do Soustova
- oplocenky v lese
- oprava vnitřních omítek v kapli sv. Jana Nepomuckého v Milečicích, která je před dokončením. Bylo zde při odstraňování starých nátěrů objeveno osm nástěnných rokokových maleb. Restaurování oltářů, maleb a výměna podlahové krytiny přijde na řadu v příštím roce
- oprava sociálek v sokolovně
- podpora zachování prodejny v Dlačově
- výměna nosných sloupů na rozhledně

Investiční akce jsou v různém stádiu přípravy:

- v srpnu se začne s opravou sociálek v sokolovně
- o prázdninách by se měla měnit střecha na hasičárně v Soustově
- pokračují přípravné práce na výměně nosných sloupů rozhledny, máme projekt a stavební povolení

ukazuje víceméně dnešní trasu silnice z Klatov na Kdyni. Vysvětlení bude pravděpodobně takové, že silnice procházející Vráží byly vybudovány až po roce 1720.

Samota Vráž v té době čítala pět obytných stavení. Význam mělo zejména to na pravé straně ve směru od Klatov (dnes u Mazanců). Byla to vyhlášená a poměrně hojně navštěvovaná kamenná zájezdní hospoda s rozsáhlým hospodářstvím. Ostatní čtyři stavby byly natěsnány na druhé straně cesty a byla to méně významná dřevěná obydlí prostých lidí.

Vráž byla propojena běžným životem s Dlačovem, ale také se Soustovem a s Bukovou. Farou patřila tehdy ještě do Loučimi. V encyklopediích se dočtete, že první zmínka o ní pochází z roku 1708, ale v matrikách se tato osada objevuje mnohem dříve.

Vráží projížděli v té době poměrně často oběma hlavními směry také dva muži. Navzájem byli švagři, jejich manželky byly sestry. Jména těch dvou pánů už z výsledků alespoň nepřímo známe. Jednalo se na jedné straně o pana Jana Viléma Tuchera ze Šoberova a na Labutí, na druhé straně pak o Františka Damiána von Stein a.

Jan Vilém Tucher z Šoberova a na Labutí, chcete-li Johann Wilhelm Tucher von Schoberau und Labant, byl příslušníkem starého šlechtického rodu původně pocházejícího z německého Augsburgu. Pro nás důležitá část tohoto rodu sídlila v té době několik staletí na Tachovsku, v Novém Sedlišti a na Labutí (zejména snad ale v té době žili ve Starém Sedlišti). Jan Vilém se narodil někdy kolem roku 1685, pravděpodobně na Labutí, zemřel tamtéž v roce 1769 a podle matrikáře mu bylo v té době 84 roků. Za manželku měl Antonii, rozenou Zuckerovou. Ta zemřela rovněž na Labutí, bylo to v roce 1764 a mělo jí v té době být 75 let. Z toho usuzujeme, že se musela narodit někdy kolem roku 1689, ale nevíme kde. Měli spolu dva syny. Ten mnohem zajímavější pro nás se jmenoval Josef, správněji podle všech svých urozených kmotrů Josef Filip Jakub Jan Sigismund Tucher, a narodil se na Labutí v roce 1715. To je právě ten mladý pan Josef z našeho příběhu, který se domáhal pastýřova kouzlení. Měl ještě mladšího bratra Václava Tuchera, o Václavově narození, jakož i o svatbě jejich rodičů, však není v matrikách nic k nalezení. Trochu více víme o sestře Josefa a Václava. Jmenovala se Eleonora, provdaná v Bavorsku pak byla Bönigshofferová. Z rodiny patřila Labuť nakonec jí a v roce 1768, tedy téměř současně se smrtí obou svých rodičů, v té době už velice zadlužený statek Labuť prodala svému podobně zadluženému zeťovi. Dostala jej od otce koupí v roce 1759. Zdá se ale, že její bratr Josef v té době ještě žil. Bylo proto poměrně neobvyklé, že otec nepředal panství svému nejstaršímu synovi. Pravděpodobně jejich vzájemný konflikt vyličený v tomto našem příběhu mohl být příčinou zvláštní dispozice s rodinným majetkem. Jméno Tucherů tímto prodejem, jakož i úmrtím Jana Viléma a jeho manželky Antonie, z regionu zcela zmizelo a nevíme tedy ani co se pak dál stalo s Josefem a Václavem. V tachovském regionu lze na Tuchery kladně vzpomínat hlavně v souvislosti s poměrně štedrým donátorstvím církevních památek v Novém Sedlišti. Víme také, že rakve všech rytířů z Šoberova, kteří zde byli pochováni, byly svého času vyloupeny zloději.

Z archivních pramenů toho o Tucherových zase tolik nezjistíme. Z roku 1712 známe stížnost jistého Benedikta Matěje Lívy, který vyvážel obilí do Norimberka. Stěžoval si u starého českého místodržitelství na Jana Viléma Tuchera, neboť mu jeho poddaní měli zdržovat nějaké peníze. Z působení pana Jana Viléma na Klatovsku víme, že v roce 1738 neúspěšně žádal město Klatovy o odkoupení šosovních dvorů Kal a Poborovice. Bylo mu tehdy radními města sděleno, že jeho finanční nabídka je příliš nízká, a proto se svou žádostí neuspěl. O Janu Vilémovi ještě například víme, že v roce 1761 byl svědkem závěti svému příteli Perglarovi z Perglasu.

Dalším aktérem našeho příběhu je pan Damián František von Stein. V archivních materiálech je vždy nazýván takto vznešeně, ovšem podle všeho byl šenkýřem v Mochtíně u Klatov a kdo ví čím vším dalším i v Klatovech samotných. Za manželku měl druhou ze sester Zuckerových, ta jeho se jmenovala Anna. V roce 1763 zemřela jako „matka rodiny“ v Klatovech na Lubském jejich předměstí. Mělo jí být 63 let, což by nasvědčovala tomu, že se narodila někdy kolem roku 1700, a opět nevíme kde. Byla sice podle matriky matkou rodiny, ovšem nelze nikde najít zmínku o existenci nějakých von Steinových dětí.

Pan von Stein je postavou hodně zajímavou. Na jedné straně o něm oficiálních informací příliš neznáme, ale na straně druhé žil životem natolik rozmařilým, výtržnickým a pestrým, že se v archívech o něm dozvídáme dost „klepů“. Tak například v roce 1735 si stěžovali místří polní (to jsou zase ovčáci) klatovští, že pan von Stein ještě s dalším pánem v Srbicích tuze hanil jejich čest i jméno a žádali proto město o svoji ochranu. V roce 1739 dlužil pan von Stein mlynáři ze Sobětic jménem Jan Sekyra sumu 50 zlatých. Velmi pikantně působí městský zápis klatovský z roku 1740: pan rychtář tehdy na radnici přednesl, že pan Stein pobývá u zdejšího souseda a kováře Jana Oppla (bydlel rovněž na Lubském předměstí) „se svejma kurvama“ a zdali by nebylo na místě některou z nich vzít do arestu. Usneseno bylo, že „má ty kurvy do arestu vzít, kdyby ale Steina v jistým skutku nalezl, má i jeho do arestu vzít.“ V tom samém roce 1740 žádal pan Josef Špírk městské radní, aby napsali panu Steinovi a vyzvali jej k pořádnosti v záležitosti placení činže a jiných útrat. Von Steinovi bylo sděleno, že má do 14 dnů dát své dluhy do pořádku, jinak že se jeho věřitel způsobem in tantum in quantum (tolik, kolik bude stačit?) zahojí z prodeje jeho věci, které byly k dispozici (viz dále). Ze zmínky o Josefu Ondřeji (Andresu) Špírkovi a jeho nároku na nájemné vůči von Steinovi, dokážeme jaksí mimochodem lokalizovat místo na Lubském předměstí, kde Steinovi v Klatovech bydleli, když zrovna asi nepobývali v mochtínské hospodě a nebo nežili v sousedství u Opplů. Josef Andres Špírk byl Němec a jako takový byl v Klatovech přijat v době, kterou popisujeme, za měšťana. Žil s manželkou Dorotou a dospělým synem Lucasem (Lukášem) a v roce 1739 koupili na Lubském předměstí za 400 zlatých někdejší tzv. Vlčkovskou chalupu. Stála tam, kde je dnes plocha parkoviště „U Babků“. Tedy tam, kde se v přilehlém domě střídají místní restaurace, z nichž nejznámější byla zřejmě ta čínská s názvem Zlatý drak. Z Vlčkovské chalupy postupně vznikala proslulá zájezdní hospoda Kocanda (Gott Sei Dank), posléze chátrající a ještě později zbořená. Tak na tom místě nejspíše Steinovi měli své klatovské bydliště a tam stará paní také zemřela. Nemůžeme v těchto úvahách samozřejmě zapomenout ani na myšlenku, že hospodu v domě mohl mít von Stein pronajatou, třeba před anebo po svém mochtínském podnikání. A s odkazem na poznámku o „jeho kurvách“ můžeme samozřejmě uvažovat i o tom, zda provozoval pouze hospodu a zda k jeho podniku nepatřil i vykríčený dům.